

RECENSION

Bill Nighy i *Pride*. Distr: TriArt Film AB

Pride

Originaltitel Pride

Svensk titel Pride

Regi Matthew Warchus

Producent James Clayton, Christine Langan, Cameron McCracken m fl

Manus Stephen Beresford

Foto Tat Radcliffe

Roller Ben Schnetzer, George MacKay, Andrew Scott, Joseph Gilgun, Dominic West, Paddy Considine, Jessie Cave m fl

Storbritannien 2014

Längd i tid 2 tim

Distributör : TriArt Film AB

Kampen för ett finare samhälle, utan hatbrott, utan Thatchers och kapitalismen som suger ut arbetare, står i centrum i denna verklighetsbaserade "feel good"-film om hur en grupp homosexuella startar en förening för att samla in pengar till strejkande gruvarbetare i 1980-talets Storbritannien.

Pride är samtidigt didaktisk, underhållande och kritisk och som helhet bjuds vi på en oemotståndlig blandning av skratt och tårar. Gråten kommer både av ilska över hur samhället behandlar de som inte är som normen och de som sätter sig upp mot den rådande ordningen av förtryck, och av glädje över uppvisningen av hur människor som tillsynes inte har något gemensamt möts och lär sig respektera och älska varandra.

Om det finns något att invända mot så är det att filmen kan anklagas för att knyta ihop allt lite väl snyggt, glömmar att problemen fortlever, allt till fördel för ett lyckligt slut som får publiken att känna

sig glad. Men det är en liten invändning då det finns tillräckligt med svårta för att åskådare ska fortsätta fundera på problemen efter speltiden slut.

Pride sätter fokus på porträttet av hur "Lesbians and Gays Support the Miners" hjälper facket och av ett gruvsamhälle i Wales, och lägger därmed grundstenarna till en bättre och mer allomfattande solidaritet och det är fantastiskt. Utöver det så lyckas filmen också, på ett intressant och känslösamt sätt, diskutera en rad olika ämnen som var viktiga då och fortsätter att vara det nu. Ämnen som t.ex. HIV och kvinnors underläge i samhället behandlas på sätt som både fångar zeitgeisten, i tidsperioden som filmen porträtterar, och öppnar upp för publiken att tänka på hur man diskuterar om dessa ämnen i dagens samhälle.

Filmen har flera fina och känslösamma stunder, som t.ex. när en homosexuell rollfigur besöker Wales och sin dömande mor för första gången på 16 år, en scen som retar tårkanalerna. Manusets tillsammans med det fläckfria musikkurvalet, en blandning av kampsånger, indie, disco och New Age-pop, och underbart skådespeleri, från t.ex. George MacKay, Imelda Staunton och Bill Nighy, är så bra att man vill ställa sig upp och applådera när den sista scenen har spelats upp.

När eftertexterna börja rulla, till ljudet av Billy Braggs starka "There is Power in a Union", så ryser jag, knyter näven och tänker på hur viktigt det är med solidaritet och att vi aldrig kan sluta kämpa för att göra samhället mer rättvist och jämlikt.

Pride är, som helhet, en underbar film som förtjänar att ses av så många som möjligt.

Martin Memet Könick

FILMRUTAN